

Phẩm 2: KHEN NGỢI NHƯ LAI

Nay muốn bay lên không
Xét Phật không pháp ngoài
Vừa muốn dùng lời khen
Thì tâm chìm trong nghi
Cánh lòng ta vừa chấp
Sức yếu không thể mạnh.
Tuệ không vô của Phật
Bao trùm cả hư không
Giả như có lực sĩ
Dùng sức bấn hư không
Tên đi qua nhiều kiếp
Cũng không đến mé không.
Biết bao Hiền thánh đối
Tuệ đại không của Phật
Dùng vô lượng biện tài
Khen chẳng hết Phật đức.
Đã vượt bờ biển khổ
Khô cạn sông ái dục
Lấp vực sinh già chết
Khai mở biển đại pháp
Trời, người và ngoại đạo
Không thể thấu nguồn ý
Cho nên biển tuệ Phật
Sâu xa không đáy, bờ.
Tu-di, vua các núi
Nơi các trời cư trú
Phật đức vượt Tu-di
Không thể thấy được đỉnh.
Ma vương dâng ba nàng
Định làm loạn đạo tâm
Mê hoặc Ngài không được
Phật từ giữ gìn được
Mười tám ức Ma vương
Biến hình muốn đánh Ngài
Phật liền đưa cánh tay
Như trời chiếu mây đỏ
Dùng tay tướng trăm phước
Chống đất thẳng Ma vương.
Chẳng dám chống Phật đức
Như tối sợ ánh dương
Các trời không hủy được
Cờ “Cống cao” Ma vương
Chỉ Phật bẻ gãy được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật dựng cờ “Đại pháp”
Các vua trần lao khác
Sức mạnh ngậm hờn sông.
Ngu si và tử ma
Sai con cháu ra quân
Ái sinh ra năm cái
Trước che lấp thế gian
Còn ôm lại lòng hại
Biết bao loại biến hình
Tức giận, ganh, bõn sẻn,
Phiền nã, mạn, cống cao
Thấy ngược, tham mong cầu
Vua trần lao tà si
Tệ hại phá hoại mạnh
Vây quanh đòi chiến đấu
Kết bầy trận trần lao
Thả đều hiện vũ lực
Đều phóng nổ mạnh mẽ
Hại trung phàm, kẻ ngu.
Tên kia như rắn độc
Lại có như lửa hừng
Từ sau Phật Ca-diếp
Không còn ai cự đương.
Phật đức ngăn tên ấy
Lửa càng cháy dữ dội
Ngồi trên xe giới đức
Mặc giáp nhẵn nhục chắc
Ngồi trên ngựa tinh tấn
Vào phá trận trần lao
Dùng mũi bén chánh kiến
Dùng nghĩ đúng làm tên
Dùng nói đúng làm cánh
Hạnh đúng làm lưỡi tên
Dùng đường chánh làm cung
Rút tên trong ống ý
Giương cung lành rất nhanh
Tên Phật là tứ đẳng
Một phát diệt trần lao
Rung động cõi tam thiên
Lửa tuệ đốt dục trần.
Giống như quân bị đốt
Thí, giới, nhẫn, tấn, định
Tuệ, tín và vững chắc
Giữ chí không lay động
Như các sông về biển.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đời trong, không trung sáng
Mười phương đều được an.
Tâm nhất định vững bền
Suy nghĩ đời sinh diệt
Để được tâm kim cang
Phá vỡ núi trần lao
Dùng mắt Phật quán thấy
Cõi ba ngàn như gương.
Ngoại đạo, các Thần tiên
Tu lâu không thấy giác
Nhất thiết trí không thầy
Gọi là Thầy các thầy
Cường tuệ Kim cang cứng
Phá vỡ vỏ si dày,
Ra khỏi ngục ngu tối
Vượt hư không vô vi
Trên trời ăn cam lộ
Mà vẫn ăn lúa ngựa
Không đắm mê vị trời
Không nhàm chán lúa ngựa.
Điều-đạt giận lẫn đá
La-vân đứng trước Ngài
Đều nhìn bằng mắt Từ
Thấy độc như chiêm-đàn.
Bị ngoại đạo phủ bóng
Được trời, người ngợi khen
Cả hai lòng chẳng động
Như miệng thổi Tu-di.
Danh khắp cõi ba ngàn
Phật là thầy thế gian
Luôn đứng mũi chịu sào
Thản nhiên không buồn, vui
Gặp thành, bại, lợi, hại
Hoặc chê, khen, khổ, vui
Tám pháp không nhiễm được
Như hoa sen trong bùn.
Vui trên trời, dưới thế
Thấy đều là không thật
Nhìn đời như trò huyễn
Có tướng nhưng rỗng không.
Chúng sinh ba đường ác
Mở cánh cửa khó mở
Ba đường ác không còn
Dẫn người, trời vô vi,
Trải qua vượt ba đời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trời Tu-la kiêu mạn
Khuyến dẫn các góc thiện
Mưa Tam bảo xuống đời.
Thuở xưa, vua Chuyển luân
Tự tại khắp bốn phương
Đối mình không tự theo
Khởi chết, đến vô vi
Phật tu các thứ nghiệp
Ngự trị thành pháp không
Cứu thoát giặc trần lao
Đem đến thành vô vi.

Vàng dương chiếu ngày, không chiếu đêm
Không chiếu cõi trời, ba đường ác
Ánh Phật ngày đêm chiếu tam thiên
Và soi tâm tất cả chúng sinh.
Ánh màu của Phật thường chiếu sáng
Ngàn muôn vô số khó ví dụ
Trắng sáng ngày rằm viên mãn lắm
Chỉ soi đêm tối còn ngày không.

Thiên đế tâm buồn khổ
Thọ mạng hết, lâm chung
Trở lại hết phước trời
Đến chỗ Phật thấy đế.
Trời, trăng mất cõi thế
A-tu-luân vây quanh
Phật từ cứu thế gian
Khiến không gặp tai ách
Khởi lo tưởng như lửa
Dục lạc như uống thuốc
Yêu đắm dụ như lửa
Phật dùng nước pháp diệt.
Ôm giận rất tàn hại
Uống rượu tâm cuồng loạn
Voi điên Ương-quật-ma
Phật dùng từ hàng phục.

Vô lượng sinh tử ràng buộc chắc
Bọn giặc ngu si che tầm nhìn
Phật dùng thuốc trí tuệ lời nói
Quyết trừ giặc Uất-tỳ-ca-diếp.
Trần cấu ba người này rất dày
Dù Thanh văn như cát sông Hằng
Cũng không làm động mảy lông họ
Chỉ Phật độ khiến thấy đạo sáng.

Dáng vẻ rất kiêu mạn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mặc lễ phục quý sang
Bình-sa rất kiêu ngạo
Thấy Phật cúi đầu lễ.
Đầu như đội lửa cháy
Nanh dài, mắt đỏ rực
Nổi giận ném lửa đốt
Phật hàng quý A-lạp.
Rồng đầu đàn nổi giận
Mưa hại nước Ma-kiệt
Phật động đất lở núi
Ra oai diệt rồng dữ.
Phật như voi đầu đàn
Vào ao sen sinh tử
Dày xéo cỏ trần lao
Đứng vững trong Nê-hoàn.
Phật đưa qua sinh tử
Như trâu bơi qua sông
Chúng sinh qua đến nay
Như bầy trâu theo đường.
Phật như ao Bát giải
Sự sống: hoa Phù dung
Trời người như ong nhóm
Người hương thì lìa khổ.
Các trời nghe nước biển
Đáy có thuốc không chết
Đem rồng chúa ở biển
Quấn quanh núi Tu-di,
Các trời A-tu-luân
Khuấy biển đến ngàn năm
Lập biết bao phương tiện
Hết sức rất khổ nhọc
Đem muôn món thuốc hay
Làm thuốc đong lên trên
Gọi là thuốc không chết
Tiếp đựng trong bình vàng.
Nhưng uống chẳng sống mãi
Không khỏi già, bệnh, chết
Ý làm giữ thuốc thần
Xoay chuyển, không bờ bến.
Phật dùng bảy giác ý
Sức tuệ khuấy biển lớn
Dùng diệt định bao vây
Dẫn bằng sức tinh tấn
Làm ra thuốc cam lộ
Mãi an, dứt già, bệnh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Diệt các khổ vui nhất

Uống vào lìa sinh tử.

Phật sáng như vầng dương chẳng loạn

Đầy như trăng tròn nhưng không lạnh

Vui hơn sáu trời mà tiêu dục

Bình như lửa hừng không thiêu đốt.

Pháp rất nhiệm mầu, đức hạnh đủ

Các lành ẩn chứa, gọi phước nhóm

Gom nhóm điều lành của trời, người

Khen ngợi Phật đức không nhàm đủ.

Rực rỡ như trời, sáng như trăng

Vui mắt như hoa, tiếng sấm vang

Bước như voi chúa, nhẫn như đất

Hơn khắp thế gian chỉ có Phật.

Vô lượng lời khen mầu nhiệm đó

Của bao Thánh chúng, biết bao đời

Các Thánh cùng kiếp cũng không hết

Hướng ta ngu cạn muốn rớt ráo

Như chẳng thuyền bè muốn vượt khơi.

Các trời đều chấp tay

Vui mừng thỉnh Kim Cang

Nguyện Phật xuống Đâu-thuật

Phật nhận lời giảng nói.

M